

Tobak, Nyborg Lodseri har budt Udvalget og for den Sags Skyld ogsaa det høje Ministerium i det Andragende, som man har tilstillet os under 1. Februar i Aar. Det er, som om Nyborg Lodseri var hele Verden. Det er, som om Nyborg Lodseri kunde paatage sig alle mulige Lodsninger i vore store Vande. Det Indtryk faar man i hvert Fald af de Udtalelser, der er fremkommet fra Lodseriets Side, og det kan maaske gøre et vist Indtryk paa Folk, der ikke har Kendskab til de faktiske Forhold, men paa os andre gør det ikke noget videre stærkt Indtryk. Forholdet er det, at Nyborg Lodseri i alt kun tæller tre Lodser, som vel har fuldt op at gøre med at foretage Lodsninger ind til deres Havne, og som derfor ganske sikkert ikke kan faa Tid til at paatage sig en eneste af de Lodsninger, der her er Tale om. Ikke desto mindre fremstiller de de andre to Lodserier som rene Røvere overfor dem og bruger de allerskarpeste Udtryk mod dem i deres sidste Andragende. De taler om, at medens Nyborg Lodseri er et naturligt Lodseri, der aldrig har kostet Staten en Øre, er Helsingør Lodseri et rent Kunstprodukt, og Frederikshavns-Hirsholmens Lodseri mener man vel sagtens er det samme. Saa taler de om, at disse to Lodserier har faaet Lov til hensynsløst at fortrædige Nyborg paa alle mulige Maader, o. s. v., o. s. v. mere af samme Tønde. Jeg skal ikke komme videre ind paa det, men blot sige, at naar man modtager den Slags Udgydelser, som er tilstillede os her fra Nyborg Lodseri, samtidig med at man søger paa alle mulige Maader at jævne Forholdet uden større Stridigheder, saa bliver man lidt betænkelig og forstærker sine Ønsker om at faa en endelig Ordning af de paagældende Forhold gennemført saa snart som muligt. Min Medunderskriver paa Mindretallets Udtalelse i Betænkningen og jeg havde derfor allerhelst set, at Regeringen i Stedet for atter at lade tre Aar gaa, inden man foretager en rationel Ordning af Forholdene, havde hugget Knuden over med det samme for at undgaa, at man atter skal til at ligge og strides om disse ganske meningsløse Forhold. Hvis Nyborg Lodseri kunde paatage sig den omtalte Lodsnings, vilde der maaske ikke have været saa meget at sige til, at de følte sig brøstholdne, men naar man ved, at de overhovedet ikke kan udføre Arbejdet, fordi der ikke er tilstrækkelig mange Personer til at gøre det, forekommer det underligt, at de bliver ved den

ene Gang efter den anden at overfalde de andre to Lodserier paa den Maade, de har gjort i deres Andragende af 1. Februar. Jeg beklager altsaa, at man ikke har kunnet faa den endelige Ordning, som der ganske sikkert sukket stærkt efter i de andre to Lodserier, som er Genstand for de smagfulde Udtalelser, som Nyborg Lodseri ynder at anvende. Jeg havde haabet, at det skulde være lykkedes at faa Forholdet endelig ordnet, men paa den anden Side maa jeg erkende, at det saa maaske ikke var lykkedes at faa Lovforslaget gennemført i denne Rigsdagssamling, eller at Tiden i alt Fald var trukket noget ud, men det forekommer mig, at det maatte kunne have ladet sig gøre. Naar vi ikke har stillet Ændringsforslag, er det, dels fordi vi ikke havde Haab om at faa det vedtaget, og dels fordi vi ikke vilde forhindre, at de Goder, der i øvrigt indeholdes i Lovforslaget, bliver lovfæstet.

Der er et andet Punkt, hvor vi heller ikke fuldt ud har kunnet føle os tilfreds-stillede. Det blev omtalt af den ærede Ordfører (Hauge), og jeg skal derfor kun sige et Par Ord om det. Det er Spørgsmaalet om Sundlodseriernes Optagelse i den fælles Pensionskasse. Der er i alt Fald et af de tre Sundlodserier, der havde ønsket at komme ind under den, nemlig Helsingør, men der stilledes som Betingelse, at de skulde enes alle tre. Det strandede imidlertid paa Vanskeligheder fra et enkelt af de andre to Lodseriers Side, og det kunde vel neppe have nyttet noget, om man havde stillet Sagen paa Spidsen gennem Ændringsforslag, endeløse Diskussioner her og maaske ogsaa med det paagældende Lodseri; til syvende og sidst havde vi maaske alligevel ikke faaet dem til at gaa ind paa det. Af den Grund har vi heller ikke villet stille Ændringsforslag herom. Jeg vil dog udtale Haabet om, at den højttærede Minister i meget høj Grad vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold og, saa hurtigt ske kan, søge at faa bragt Særinteresserne, eller hvad man skal kalde det, hos et enkelt af disse Lodserier ud af Verden, saaledes at vi faar en for dem alle fælles Pensionskasse. Hvis man tager lidt kraftigt fat ogsaa paa dette Omraade, tvivler jeg ikke om, at vi i Løbet af forholdsvis kort Tid kan faa Ro ogsaa om dette Spørgsmaal.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om de saakaldte Hjælpelodser eller Jollemand, hvad man nu foretrækker at kalde dem, vil jeg støtte den ærede Ordførers Hen-